

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. гр.Несебър, 24.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, V-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Мария М. Берберова Георгиева

при участието на секретаря Маринета Д. Шаренкова
като разгледа докладваното от Мария М. Берберова Георгиева Гражданско
дело № 20212150101619 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод искова молба на „В.и.К“
ЕАД с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. Бургас, ул. „Г.В.В.“, № *,
представлявано от Изпълнителния директор Г.Й.Т., подадена чрез процесуалния им
представител - гл.юрк. Д.З. **против** В.И.Ф., гражданин на Р.Ф., роден на *****г.,
с адрес в Р.Б.: гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап.
***.

В исковата молба се твърди, че ответника е клиент на „В.и.К“ ЕАД и страна
по валидно възникнало облигационно правоотношение с предмет предоставяне на ВиК
услуги по отношение водоснабдяван обект апартамент, находящ се в сграда в режим на
етажна собственост с адрес в гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“,
бл. *, вх. *, ап. ***, със заведена партида в базата данни с аб.№ ****. Твърди се, че в
съответствие с разпоредбите на Наредба № 4 от 2004г. за условията и реда за
присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и канализационни
системи, ответника притежава качеството „потребител“ във възникналото
облигационно отношение, като собственик на водоснабдявания обект от момента на
придобиването му. Излага се, че съгласно разпоредбата на чл. 8 от Наредба № 4,
предоставянето на услугите на ВиК се извършвало по силата на Общи условия за
предоставяне на ВиК услуги от ВиК оператор, одобрени от Комисията за енергийно и
водно регулиране, които са публично известни и публикувани на интернет-страницата
на водния оператор. Сочи се, че в съответствие с клаузата на чл. 23, ал. 4, изр. трето от
Общите условия и разпоредбата на чл. 32, ал. 4, предл. второ от Наредба № 4 за

процесния период отчитането на водомера на абоната се е осъществявало по електронен път, посредством използването на мобилно устройство. Излага се, че при осъществяване на електронно отчитане инкасаторът сканира баркод, който е поставен в близост до самия водомер. Сочи се, че съществува и възможност за „самоотчет“, когато клиента сам предоставя на ВиК оператора данните по водомерните си устройства. Навежда се, че съгласно чл. 23, ал. 1, т. 3 от Общите условия за обекти, имащи сезонен характер било допустимо същите да бъдат отчитани от ВиК оператора два пъти годишно. Твърди се, че след всяко отчитане по електронен път в законоустановен срок се издавали данъчни фактури, в чиито реквизити фигурирали отчетните води, количества, отчетния период, за който всяка фактура се издава, както и единичните цени на всяка от предоставените от ВиК оператора услуги - вода, канал и пречистване. Сочи се, че ответника е следвало да заплати задълженията по издадените фактури в 30-дневен срок от датата на издаване на всяка от тях съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия. Излага се, че съгласно чл. 44 от Общите условия потребителят дължал на ВиК оператора и обезщетение в размер на законната лихва, считано от първия ден на настъпване на падежа до деня на постъпване на дължимата сума по сметка на ВиК оператора. Твърди се, че били издадени фактура № 0037675462 от 26.11.2018г. на стойност 46,66 лв. и фактура № 0039406925 от 25.11.2019г. на стойност 47,90 лв., сумите по които не били заплатени в 30-дневен срок от издаването на всяка от тях. Излага се, че върху тези суми ответника дължи и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху стойността на издадените фактури от момента на падежа до датата на предявяване на исковата претенция в общ размер на 23,10 лв., считано от 27.12.2018г. до датата на подаване на исковата молба - 01.12.2021г., както и лихвата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Гореизложеното е мотивирало ищеца да поиска от съда да постанови решение, с което да **осъди В.И.Ф. да заплати** на „ВиК“ ЕАД, сумата от 94,56 лева, дължима по издадени фактури за периода от 26.11.2018г. - 25.11.2019г., с отчетен период по фактури 17.10.2017г. - 12.11.2019г., сумата в размер на 23,10 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главниците, дължимо за периода от 27.12.2018г. до датата на подаване на исковата молба, както и лихвата от датата на подаване на исковата молба – 01.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

Предявени са искове с правно основание чл.79, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

В срока по чл.131 от ГПК, по делото постъпи писмен отговор от назначения на ответника особен представител - адв.Р.Ш. от АК-Бургас, с който се излага становище за недопустимост на иска, алтернативно, ако съдът реши, че искът е допустим счита същия за неоснователен и погасен по давност. Сочи се, че няма приложено заявление за откриване на партия за имота и доказателства, доказващи

сключването на договор за потребление за вода от ответника Ф. по аб.№ ****, които е задължителен за откриване на партида за вода на дадено лице, съгласно Общите условия на ищцовото дружество. Навежда се, че ответника не е „потребител“ съгласно Общите условия на оператора за присъединяване и се моли делото да бъде прекратено. Сочи се, че към настоящия момент няма доказателства дали Ф. е жив. Алтернативно се излага, че съгласно ТР 3/2011г. по т.д. № */2011г. на ОСТК вземанията за заплащане на стойността на доставена питейна вода и други ВиК услуги, предмет на спора, се квалифицират като периодични плащания, доколкото възникват през определен интервал от време, а именно ежесмесечно и размерът им е определяем. Сочи се, че съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД периодичните плащания се погасяват с изтичане на тригодишна давност и съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Твърди се, че съгласно Общите условия на ВиК падежът на всяко едно от задълженията е 30 дни след датата на фактуриране за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор. Оспорват се изцяло приложените фактури. Сочи се, че от същите не става ясно за кои точно периоди са издадени и какви са стойностите за конкретните периоди ежесмесечно. Излага се, че въпреки изричната разпоредба на ЗДДС фактурите да се издават до 5 дни след настъпване на данъчното събитие за доставка, същите са издадени с около месец по-късно за задължения от близо година назад. Твърди се, че видно от така издадените фактури се цели единствено заобикаляне на закона по отношение на несъбраните вземания от дружеството с цел ненастъпването на кратката тригодишна погасителна давност, както от друга страна се нарушава правото на защита на потребителя на ВиК услуги. Сочи се, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от ЗДДС и чл. 33, ал. 1 от ОУ и не може да черпи права от неправомерното си поведение, което представлява злоупотреба с право. Сочи се, че според чл. 33, ал. 1 от ОУ, операторът издава ежесмесечно фактури при наличие на консумация и/или служебно начисляване на количества. Съгласно чл. 35, ал. 1 от Наредба № 4/2004г., показанията на водомерите се отчитат с точност до 1 куб. м. за период, който се определя в общите условия или договора, но не по-дълъг от 6 месеца. В чл. 23, ал. 1, т. 2 от ОУ /публикувани на интернет сайта на дружеството и утвърдени от ДКЕВР, в сила от 29.09.2014г., показанията на водомерите за питейно-битови нужди се отчитат с точност до 1 куб. м. за срок не по-дълъг от 3 месеца. Посочени са и изключенията от тези хипотези по причина, дължаща се на поведението на потребителя /продължително отсъствие или неосигуряване на достъп/, но ищеца не е навел подобни фактически твърдения в исковата си молба.

За ищцовото дружество в съдебно заседание представител не се явява. Депозират молба, с която заявяват, че поддържат исковата молба и допълнително представената такава. Представят доказателства за собствеността на ответника върху процесния имот - нотариален акт. Излагат становище по възраженията в отговора за

изтекла давност и за нарушаване на разпоредбата на ЗЗП във връзка с издаването на фактури. Правят искане за допускане на съдебно-техническа експертиза. Молят съда да уважи исквите им претенции и да им присъди направените по делото разноски.

Назначеният на ответника особен представител не се явява в съдебно заседание.

Съдът намира, че депозираната искова молба е процесуално допустима - подадена е от лице с правен интерес, пред надлежния орган и съдържа изискуемите по закон реквизити.

Несебърският районен съд, като взе предвид исканията на страните, събрания по делото доказателствен материал и като съобрази закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Дружеството – ищец следва да докаже наличието на валидно възникнало облигационно отношение с ответника, т.е. да установи вземането си на претендираното договорно основание и в претендирания размер, както и изправността си – че през процесния период е извършвал в договореното качество и срок услуги по доставка на питейна вода и отвеждане на канална вода за процесния обект, представляващ - Апартамент, находящ се на адрес: гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. ***, със заведена партида в базата данни с аб.№ ****. На следващо място следва да докаже, че през процесният период ответника е имал качеството потребител по смисъла на Общите условия, тъй като е бил собственик на имота и партидата към ищцовото дружество се е водила на негово име. При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга. Тежестта на доказване е указана на страните с Определение № 420 от 06.04.2022г., постановено по настоящото дело /л.47-49 вкл./.

Безспорно е обстоятелството, че ищецът е „ВиК оператор“ по смисъла на чл.198,о“, ал.1 от Закона за водите и като такъв предоставя ВиК услуги срещу заплащане на територията на гр. Несебър, общ. Несебър, обл. Бургас.

Съгласно чл.3 от Наредба № 4/14.09.2004г. потребители на ВиК услуги са собствениците или притежателите на вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдени имоти. За да възникне задължението за заплащане на „ВиК“ услуги, за който и да е субект, то той на първо място следва да има качеството на „потребител“ на тези услуги. Видно от представен по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ***, том **, рег. № ****, дело № *** от 2013г. на Нотариус с рег. № 208 на НК, с район на действие - РС-Несебър /л. 57-58/ ответника Ф. е собственик на водоснабдения имот, находящ се в гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. ***. В подкрепа на това е и представената справка от Служба по вписванията-Несебър /л. 10/. Като собственик ответната страна притежава качеството потребител на ВиК услуги.

С оглед изложеното, съдът приема, че през процесния период между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, чийто източник е договор при общи условия за получаване на ВиК услуги, по силата на чл.8, ал.1 от Наредба № 4, като за възникването на това правоотношение не е необходимо сключването на индивидуален договор между страните. По силата на договора, ищцовото дружество се е задължило да доставя, отвежда и пречиства вода, потребена в собствения на ответника имот, находящ се на горепосочения адрес.

Съгласно разпоредбата на чл.32 от Наредба № 4/2004г., услугите на В и К се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Нормата на чл. 32, ал. 4 от Наредба № 4/2004г. допуска електронно отчитане и предвижда, че отчетените данни по ал. 2 и 3 се установяват чрез отбелязване в карнета, заедно с датата на отчитане на общия водомер и на индивидуалните водомери и подписа на потребителя или негов представител, освен в случаите на отчитане по електронен път.

Съгласно чл.33, ал.2 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор – „ВиК“ ЕАД Бургас, потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползването от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактурирането. Общите условия съгласно чл.11, ал.7 и 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационни услуги /ЗРВКУ/, следва да бъдат публикувани най-малко в един централен и един местен ежедневник. Те влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им, а в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответния В и К оператор заявление, в което да предложат различни условия. Видно от интернет страницата на „ВиК“ ЕАД-Бургас, Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор "Водоснабдяване и канализация" ЕАД - гр. Бургас, са приети с Решение №ОУ-09 от 11.08.2014 г. на ДКЕВР, публикувани са във в."Новинар" на 21.08.2014г. и в."Компас" на 29.08.2014 г., и са влезли в сила от 29.09.2014г., поради което същите важат за всички потребители на вода и ВиК услуги, какъвто съгласно чл.2 от Общите условия е ответникът в настоящото производство.

След като дружеството ищец е предоставило ВиК услуги, за същото е възникнало основаниято да търси тяхната стойност. По делото е представена справка-извлечение на отчет с мобилно устройство /л. 6/, съдържаща показанията на отчетеното количество вода по партида с абонатен № ****, с титуляр В.И.Ф.. От справката извлечение е видно, че на монтирания в обекта водомер (1651/34) са правени следните отчитания: за периода 17.10.2017г. - 30.10.2018г., при което са дадени данни от клиента, за периода 31.10.2018г. - 27.03.2019г. и за периода 28.03.2019г. - 12.11.2019г., при което водомерът бил „видян“ от служители на ищцовото дружество. От приложените по делото фактура № 0037675462 от 26.11.2018г. и фактура №

0039406925 от 25.11.2019г. /л. 19 - 20 вкл./ се установява, че посочените количества били остойностени за посочените периоди. С оглед на гореизложеното се установява, че до водоснабдения имот, находящ се в гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. ***, с абонатен № ****, е доставено фактурираното количество вода.

Представените по делото справки и фактури следва да се обсъждат с останалите доказателства по делото. Както се установява в чл. 23, ал. 1, т. 3 от Общи условия на ВиК, при обекти, имащи сезонен характер е допустимо отчитане на водомерите два пъти годишно. Процесните суми са фактурирани по отчитане, извършено при спазване на тези правила. Ето защо възраженията на особения представител на ответника за неяснота за какви периоди са издадени фактурите и какви са стойностите за конкретните периоди /ежемесечно/, се опровергават от събраните по делото доказателства. Т.е. фактурите са издавани при спазване на отчитането според общите условия, а възраженията за нарушения на ЗДДС не следва да бъдат коментирани, тъй като нямат отношение към потребеното от ответника количество вода. Процесното отчитане е извършено при спазване чл. 23, ал. 1, т. 3 от Общите условия. Непосредствено след извършване на отчетите са издадени и съответните фактури- на 26.11.2018г. и 25.11.2019г. като съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия сумите са станали изискуеми на 26.12.2018г. и на 25.12.2019г. За процесния апартамент е въведено т. нар. електронно отчитане. Ето защо представените справки и фактури се потвърждават от всички събрани по делото доказателства и следва да се кредитират от съда.

Ответната страна по спора не е ангажирала доказателства за плащане на дължимото. Незаплащането на дължимата сума в претендирания размер за главница, обосновава извода за основателност на предявения от ищеца иск в претендирания размер на 94,56 лева, ведно със законната лихва върху тази част, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

Като не е платил цената на доставената услуга, потребителят се е поставил в положението на неизправна по договора страна и следва да понесе и задължението за плащане на обезщетение за забава, считано от изтичане на тридесет дневен срок от издаването на всеки първичен документ /чл. 33, ал.2 ОУ/, за периода от 27.12.2018г. до датата на подаване на исковата молба - 01.12.2021г., възлизащо в размер на 23,10 лева.

Съдът намира за неоснователно възражението на особения представител на ответната страна за настъпила давност за главница и претендираната лихва.

Изтичането на погасителната давност се свързва с бездействието на носителя на субективното право и с изтичането на предвидения в закона срок се погасява правото за принудително осъществяване на вземанията. Безспорно, в случая се касае за вземания за периодични плащания - за заплащане стойността на доставена питейна

вода, което задължение възниква ежемесечно за съответната текуща година, както и за вземане за лихви, които съгласно разпоредбата на чл. 111, б. "в" ЗЗД се погасяват с изтичане на тригодишна давност / ТР № */18.05.2012г. ОСГК ВКС/. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Падежът на всяко едно от задълженията е 30 дни след датата на фактуриране /арг. чл.31, ал.2 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор "ВиК" Бургас/. Както се установи от събраните по делото доказателства, дружеството е издало фактура № 0037675462 от 26.11.2018г. и фактура № 0039406925 от 25.11.2019г. за стойността на осъществените от него към абоната ВиК услуги.

След изтичането на срока по чл. 31, ал. 2 от Общите условия, абоната - потребител изпада в забава. Видно от данните по делото, исковата молба е подадена от ищеца на 01.12.2021г. Следователно, имайки предвид тригодишния давностен срок, вземането му спрямо ответника за неплатената стойност на доставена питейна вода по фактура № 0037675462 от 26.11.2018г. на стойност 46,66 лева и фактура № 0039406925 от 25.11.2019г. на стойност 47,90 лева и претендираната за този период лихва не следва да се счита за погасено по давност, тъй като не е изтекъл тригодишния давностен срок за предявяване на вземането. След като ответната страна се позовава на изтекла в негова полза погасителна давност, то тя е длъжна да установи с допустимите от ГПК доказателства наличието на този положителни за нея факти, от който извлича изгодни за себе си правни последици. Простото възражение на ответника, че е изтекла погасителната давност за съдебно установяване на вземането на кредитора, без да са изложени в допълнение каквито и да било конкретни факти и обстоятелства относно датата на която е настъпила изискуемостта на вземането срещу тях, и без това да е установено по надлежния ред, не може да се приеме за основателно и въз основа на него да се приеме, че вземането не съществува като погасено по давност. В този смисъл съдът намира, че вземането на ищеца по издадената фактури е установено по основание и размер, включително по отношение на начислената мораторна лихва за забава, тъй като същата започва да тече от датата на настъпване на изискуемостта по най-старата фактура, която в случая е издадена на 26.11.2018г., а исковата претенция е заведена на 01.12.2021г.

С оглед на този резултат и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, в тежест на ответника следва да се възложат направените от ищеца разноси по делото общо в размер на **350 лева** /триста и петдесет лева/, от които: държавна такса - 100 лева, възнаграждение за особен представител - 150 лева и юрисконсултско възнаграждение – 100 лева.

Мотивиран от горното, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА В.И.Ф., гражданин на Р.Ф., роден на ****г., с адрес в Р.Б.:

гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. *** **да заплати на** „В.и.К“ ЕАД с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. Бургас, ул. „Г.В.В.“, № *, представлявано от Изпълнителния директор Г.Й.Т., сумата от 94,56 лева /деветдесет и четири лева и петдесет и шест стотинки/, представляваща доставена, отведена и пречистена вода за обект с адрес: в гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. ***, с абонатен № ****, дължима по издадени фактури за периода от 26.11.2018г. - 25.11.2019г., с отчетен период по фактури 17.10.2017г. - 12.11.2019г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 23,10 лева /двадесет и три лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата, дължимо за периода от 27.12.2018г. до датата на подаване на исковата молба.

ОСЪЖДА В.И.Ф., гражданин на Р.Ф., роден на *****г., с адрес в Р.Б.: гр. С.В., местност „Ю.п.п.“, ваканционно селище „М.Д.“, бл. *, вх. *, ап. *** **да заплати на** „В.и.К“ ЕАД с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. Бургас, ул. „Г.В.В.“, № *, представлявано от Изпълнителния директор Г.Й.Т., сумата от **350 лева** /триста и петдесет лева/, представляващи заплатени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Окръжен съд-гр.Бургас.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____